

Kniha Daniel — číslo sedmdesát##

Od dávných desek k současným odpovědnostem: Odhalení cesty smlouvy

Jeff Pippenger

2024-02-03

Když Pán vstoupil do smlouvy se starověkým Izraelem, poskytl dvě desky jako základ a symbol smluvního vztahu. Tyto dvě desky také vymezovaly odpovědnost starověkého Izraele vydávat světu živé svědectví o těchto dvou deskách. Když Pán vstoupil do smlouvy s novodobým Izraelem, poskytl dvě desky jako základ a symbol smluvního vztahu. Tyto dvě desky také vymezovaly jejich odpovědnost vydávat světu živé svědectví o všech čtyřech deskách.

Dvě desky byly dány doslovnému starověkému Izraeli bezprostředně poté, co je Bůh vysvobodil z doslovného otroctví egyptského zajetí a provedl je skrze zklamání při přechodu Rudého moře. Období, po které byl doslovný starověký Izrael v otroctví, bylo v proroctví výslovně určeno jako čtyři sta třicet let, a během tohoto otroctví doslovný starověký Izrael zapomněl na sobotu sedmého dne a přestal ji zachovávat.

Dvě desky byly dány duchovnímu novodobému Izraeli právě poté, co je Bůh vysvobodil z duchovního otroctví katolického jha a provedl je velkým zklamáním roku 1844. Období, po které byl duchovní novodobý Izrael v otroctví, bylo v proroctví výslovně označeno jako tisíc dvě stě šedesát let, a během tohoto otroctví duchovní novodobý Izrael zapomněl na sobotu sedmého dne a přestal ji zachovávat.

Právě v době, kdy Bůh poskytl Mojžíšovi dvě desky, aby je přinesl starověkému Izraeli, zhotovoval jeho bratr Áron zlatou modlu telete. Dvě desky Desatera přikázání dosvědčují, že Bůh je Bůh žárlivý, a jeho žárlivost se zvláště projevuje proti modlářství; a když Mojžíš sestupoval z hory, starověký Izrael tančil nahý kolem zlaté modly, kterou zhotovil ten, jenž byl vyvolen jako Boží mluvčí.

Mojžíš pak oznámil Áronovi všechna slova Hospodinova, který jej poslal, i všechna znamení, jež mu přikázal. Potom Mojžíš a Áron šli a shromáždili všechny starší synů Izraele. A Áron mluvil všechna slova, která Hospodin mluvil k Mojžíšovi, a činil znamení před očima lidu.
Exodus 4,28–30.

Bratr proroka, který vedl starověký Izrael během dějin smlouvy, kdy byly dány dvě desky smlouvy, byl vůdcem vzpoury obrazu žárlivosti. Manžel prorokyně, která vedla novodobý Izrael během dějin smlouvy, kdy byly dány dvě desky smlouvy, byl vůdcem vzpoury roku 1863 a rok 1863 označuje první generaci adventismu jakožto zobrazenou obrazem žárlivosti, postaveným u vchodu do brány oltáře.

I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní své oči směrem k severu. I pozdvihl jsem své oči směrem k severu, a hle, na sever od brány oltáře byl při vchodu tento obraz žárlivosti. Ezechiel 8,5.

„oltář“ je symbolem Krista.

„Jsme v nebezpečí, že budeme směřovat posvátné s obyčejným. Svatý oheň od Boha má být používán v našem úsilí. Pravým oltářem je Kristus; pravým ohněm je Duch svatý. To je naše inspirace. Jen tehdy, když Duch svatý člověka vede a řídí, je bezpečným rádcem. Odvrátíme-li se od Boha a od Jeho vyvolených, abychom se dotazovali u cizích oltářů, dostane se nám odpovědi podle našich skutků.“ Selected Messages, kniha 3, 300.

„Brána“ je církev.

„Pro pokornou, věřící duši je Boží dům na zemi branou nebes. Píseň chvály, modlitba, slova pronášená Kristovými zástupci jsou Bohem ustanovenými prostředky k přípravě lidu pro církev nahoře, pro onu vznešenější bohoslužbu, do níž nemůže vstoupit nic poskvňujícího.“ Testimonies, svazek 5, 491.

V roce 1863 se laodicejský adventismus stal právně registrovanou církví a přestal být hnutím. Tehdy „vstoupil“ do církevních dějin. Roku 1863 vstoupila Kristova církev do právního spojení s vládou Spojených států. V tom roce také zavedli padělanou tabuli, aby nahradili dvě posvátné tabule Habakukovy. Jakmile byla druhá tabule připravena, z hlediska prorockých dějin ti, kdo byli předobrazeni Áronem, připravovali padělaný obraz.

Druhé přikázání je nejkonkrétnějším varováním proti modlářství a uctívání obrazů. Právě zde také Bůh zjevuje svůj charakter jako žárlivý Bůh. Právě zde rovněž stanoví zásadu, že soud nad bezbožnými vyhrazuje až do třetího a čtvrtého pokolení. Desatero je přepisem Kristova charakteru.

„Za zavržení Krista i za následky, které z toho vzešly, nesli odpovědnost oni. Hřích národa i zkáza národa byly dílem náboženských vůdců.“

„Nepůsobí v naší době tytéž vlivy? Nejso-li mnozí z vinařů Hospodinovy vinice následovníky kroků židovských vůdců? Neodvracejí náboženští učitelé lidi od prostých požadavků slova Božího? Místo aby je vychovávali k poslušnosti Božího zákona, nevychovávali je k přestupování? Není snad z mnoha církevních kazatelen lid vyučován, že Boží zákon pro ně není závazný? Lidské tradice, ustanovení a zvyky jsou vyvyšovány. Pýcha a sebeuspokojení kvůli Božím darům jsou podporovány, zatímco Boží nároky jsou přehlíženy.

„Když lidé odkládají Boží zákon stranou, nevědí, co činí. Boží zákon je přepisem Jeho charakteru. Ztělesňuje zásady Jeho království. Kdo odmítá přijmout tyto zásady, staví se mimo proud, jímž přicházejí Boží požehnání.“ Christ's Object Lessons, 305.

Charakter Krista je Jeho obrazem a zahrnuje i to, že je žárlivým Bohem. Boží žárlivost se v Kristu projevila, když dvakrát očistil chrám. Při prvním očištění chrámu byli uředníci, kteří byli svědky tohoto činu, následně přivedeni k tomu, aby si připomněli, že Písma odkazovala na Boží žárlivost.

Blížily se pak židovské Velikonoce, a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. A v chrámě našel ty, kdo prodávali voly, ovce a holubice, i penězoměnce, jak tam sedí. I udělal z provázků bič a všechny je vyhnal z chrámu, i ovce a voly; peníze penězoměnců rozsypal a stoly zpřevracel. A těm, kdo prodávali holubice, řekl: Odneste to odtud; nečiňte z domu mého Otce dům kupecký. Jeho uředníci si pak vzpomněli, že je psáno: Horlivost pro tvůj dům mě stravuje. Jan 2,13–17.

V Písmech je jak v hebrejštině, tak v řečtině slovo „horlivý“ zároveň i slovem „žárlivý“. Je to totéž slovo. Když Kristus očistil chrám, zjevoval Boží žárlivost, což je atribut Božího charakteru označený ve druhém přikázání, a zvláště se projevuje proti modlářství. Když Mojžíš sestoupil z hory se dvěma deskami a pochopil, co Áron učinil a co lid činil, rozbil obě desky. Ty dvě desky byly pravým obrazem žárlivosti, neboť byly fyzickými znázorněními, která označovala Boha jako Boha žárlivého. Když Mojžíš rozbil obě desky, zjevoval právě tu žárlivost, která je označena ve druhém přikázání.

I obrátil se Mojžíš a sestoupil z hory, a v jeho ruce byly dvě desky svědectví; desky byly popsány po obou svých stranách, popsány byly z jedné i z druhé strany. A ty desky byly dílem Božím a písmo bylo písmem Božím, vyrytým na deskách. Když pak Jozue uslyšel hluk lidu, jak křičeli, řekl Mojžíšovi: V táboře je válečný křik. I řekl: Není to hlas těch, kdo volají po vítězství, ani to není hlas těch, kdo křičí poražení; slyším hlas těch, kdo zpívají. I stalo se, jakmile se přiblížil k táboru, že uviděl tele a tance; tehdy vzplanul Mojžíšův hněv, vyhodil desky ze svých rukou a rozbil je pod horou. Exodus 32,15–19.

Dvě desky byly svědectvím Božího charakteru. Charakter Boží je obrazem, který má být v lidech utvářen prostřednictvím Kristovy spravedlnosti. Tyto dvě desky jsou pravým obrazem žárlivosti a Áron vytvořil padělaný obraz žárlivosti právě v době, kdy byl starověkému Izraeli předáván pravý obraz žárlivosti. Ti, v nichž je utvořen Kristus, mají Jeho obraz i roucho Jeho spravedlnosti, avšak Áronovi slavicí tančili nazí, neboť byli laodikejští. Laodikejští jsou „bídni, nuzní, chudí, slepí a nazí“.

Když Mojžíš viděl, že lid je nahý — neboť Áron jej obnažil k jeho hanbě před jeho nepřáteli —. Exodus 32,25.

V roce 1856, sedm let předtím, než byla vytvořena padělaná mapa, jak James, tak Ellen Whiteovi rozpoznali, že hnutí přešlo do laodicejského stavu. V roce 1863 byl adventismus duchovně stejně „ nahý“, jako byl starověký Izrael doslova „ nahý“, když tančil kolem padělaného obrazu žárlivosti. Padělek, který Áron zhotovil, byl modlou ze zlata, avšak byl to obraz telete, které je šelmou. Byl to obraz šelmy a také obraz ke šelmě. Zlaté tele bylo obrazem šelmy, ale zároveň bylo zasvěceno bohům, o nichž Áron bezbožně prohlásil, že vysvobodili Izrael z egyptského otroctví.

A přijal to z jejich rukou a zhotovil to rydlem, když byl udělal lité tele; i řekli: Toto jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. Když to Áron uviděl, vystavěl před ním oltář; a Áron vyhlásil a řekl: Zítřej bude slavnost Hospodinu. I vstali časně nazítří a obětovali zápalné oběti a přinesli pokojné oběti; a lid se posadil, aby jedl a pil, a vstali, aby se obveselovali. Exodus 32,4–6.

Zlaté tele bylo obrazem šelmy, bylo však zasvěceno falešným bohům, a proto bylo také obrazem (obětí) šelmě. Ten obraz byl zhotoven ze zlata, které je symbolem Babylóna, a byl teletem, což je nejvyšší forma oběti v chrámové službě. Bylo zasvěceno bohům Egypta. Tajemný Babylón (neboť všechna prorocká svědectví označují konec světa) se skládá z ženy jedoucí na šelmě. Šelma, na níž žena jede, jsou Spojené národy (deset králů) a je symbolem draka, ateismu a Egypta. Sama žena je padělkem pravé Boží církve. Zlaté tele, které Áron zasvětil bohům Egypta, bylo předobrazem

veliké nevěstky ze sedmnácté kapitoly Zjevení, která je Babylónem (zlato), jedoucím na šelmě (Egypt), a padělanou církví (tele).

Zároveň Áron vystavěl oltář, který, jak bylo právě vyloženo, představuje Krista, pravý oltář. Poté ustanovil padělaný systém bohoslužby, neboť na následující den vyhlásil slavnost Hospodinu. Áronovo zlaté tele bylo obrazem „šelmy“ i obrazem „pro“ šelmu a bylo postaveno „před“ padělaného Krista, a byl vyhrazen den k oslavě jeho falešného systému bohoslužby.

Spojené státy jsou mocností, která zřizuje obraz šelmy a potom nutí svět, aby následoval její příklad. Spojené státy mají moc vnutit světu tento systém uctívání a činí tak před očima šelmy, „před“ ní.

A viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránčím, ale mluvila jako drak. A vykonává veškerou moc první šelmy před její tváří a působí, aby země i ti, kteří na ní přebývají, klaněli se první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. Zjevení 13,11.12.

Člověk hříchu, jímž je papežství, je mořskou šelmou ze Zjevení třinácté kapitoly. Když Spojené státy promluví jako drak, při brzy přicházejícím nedělním zákoně, tehdy začnou nutit svět, aby před ní postavil obraz šelmy. Šelmou před Spojenými státy (zemskou šelmou) je papežství (mořská šelma). Papežství je padělaný Kristus a Áron postavil svůj zlatý obraz před padělaným Kristem, neboť Kristus je pravým oltářem. Áron pak ustanovil falešný systém uctívání, jak je znázorněn vyhlášením svátečního dne, který se měl konat následujícího dne. Spojené státy rovněž vynucují falešný systém uctívání a i ten je spojen s padělaným dnem bohoslužby.

Když Mojžíš sestoupil z hory, spor se vedl mezi pravým a falešným obrazem žárlivosti — obrazem Krista nebo obrazem satana. Padělek se skládal z padělaného Krista (oltář), padělané zkušenosti (laodicejské) a padělaného dne bohoslužby („zítra bude slavnost Hospodinova“). Vzpoura zlatého telete představuje vzpouru brzy přicházejícího nedělního zákona, avšak také představuje vzpouru laodicejského adventismu v roce 1863.

Roku 1863 byla zavedena padělaná deska, aby zakryla klenoty Millerova snu, jak byly znázorněny na dvou deskách Abakukových. Tyto dvě desky byly předobrazeny dvěma deskami, které Mojžíš obdržel na hoře. Roku 1863 bylo navázáno právní spojení s vládou Spojených států, čímž bylo ukončeno milleritské hnutí a laodicejské hnutí bylo právně zaregistrováno jako církev adventistů sedmého dne. Tento vztah byl znázorněn Áronovým obrazem šelmy, který je v proroctví vymezen jako spojení církve a státu, a tak předobrazně ukazuje, že millerité roku 1863 ustavili vztah církve a státu, a zároveň předobrazuje Spojené státy při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

Áronovi nazí taneční blázni, představující padělanou zkušenost Laodiceje, byli právě takoví, jakým se stalo milleritské hnutí v roce 1856. Duchovní zkušenost představovaná Áronovými tančícími blázny byla v protikladu ke zkušenosti Mojžíše, který zjevoval Boží horlivost v jeho charakteru vůči modlářství. „Tanec“ je v proroctví symbolem klamu a Áronovi tančící blázni také představovali klam, který je uváděn ve skutek Spojenými státy, když nutí svět „tančit“ podle hudby Nabukadnezarovy kapely, zatímco nevěstka z Týru zpívá své písně.

V roce 1863 se laodicejské milleritské hnutí proměnilo v právně registrovanou laodicejskou církev adventistů sedmého dne. Jak bylo doloženo v předchozích článcích, v roce 1863 bylo znovu vystavěno Jericho, neboť Jericho je symbolem blahobytu Laodiceje a slouží jako padělek města Jeruzaléma. V roce 1863 zavedení padělané prorocké mapy představovalo opakování dějin Árona, zlatého telete a tančících bláznů. Dějiny vysvobození u Rudého moře sestra Whiteová opakovaně používala k znázornění dějin raného adventismu a toto použití dokonale odpovídá dějinám Mojžíše a Árona ve sporu o obraz žárlivosti.

Roku 1863 začala první generace laodicejského adventismu, když byla do brány (církev), která byla před oltářem (Kristem), postavena modla žárlivosti. Tato první generace pak „vstoupila“ do stupňujících se dějin ohavností.

I řekl mi: Synu člověka, pozdvihni nyní své oči směrem k severu. I pozdvihl jsem své oči směrem k severu, a hle, na sever od brány oltáře byl při vchodu tento obraz žárlivosti. Ezechiel 8,5.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

„Jaký je náš stav v tomto hrozivém a vážném čase? Ach, jaká pýcha převládá v církvi, jaké pokrytectví, jaký klam, jaká láska k odívání, lehkomyšlnosti a zábavě, jaká touha po svrchovanosti! Všechny tyto hříchy zatemnily mysl, takže věci věčné nebyly rozpoznány. Cožpak nebudeme zkoumat Písma, abychom věděli, kde se nacházíme v dějinách tohoto světa? Cožpak nezískáme porozumění ohledně díla, které je pro nás v tomto čase vykonáváno, a postavení, které bychom my jako hříšníci měli zaujímat, zatímco toto dílo smíření pokračuje? Máme-li jakýkoli ohled na spásu svých duší, musíme učinit rozhodnou změnu. Musíme hledat Pána s opravdovým pokáním; musíme v hluboké zkroušenosti duše vyznat své hříchy, aby mohly být zahlazeny.

„Nesmíme již déle setrvávat na začarované půdě. Rychle se blížíme k závěru své doby milosti. Ať se každá duše ptá: Jak stojím před Bohem? Nevíme, jak brzy mohou být naše jména vzata na rty Kristovy a naše případy s konečnou platností rozhodnuty. Jaká, ó jaká budou tato rozhodnutí! Budeme počítáni mezi spravedlivé, anebo budeme zařazeni mezi bezbožné?“

„Ať církev povstane a činí pokání ze svých odpadnutí před Bohem. Ať se strážní probudí a dají polnici určitý zvuk. To je určité varování, které máme hlásat. Bůh přikazuje svým služebníkům: ‚Volej z plného hrdla, nešetři se, pozdvihni svůj hlas jako polnici a oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy‘ (Izajáš 58,1). Pozornost lidu musí být získána; nebude-li toho dosaženo, veškeré úsilí je marné; i kdyby anděl z nebe sestoupil a promlouval k nim, jeho slova by neprospěla více, než kdyby mluvil do chladného ucha smrti.“

„Církev se musí probudit k činnosti. Duch Boží nemůže nikdy přijít, dokud mu ona nepřipraví cestu. Má nastat opravdové zpytování srdce. Má se konat sjednocená, vytrvalá modlitba a vírou se máme dovolávat zaslíbení Božích. Nemá to být odění těla v zíněné roucho jako ve starověku, nýbrž hluboké pokoření duše. Nemáme ani ten nejmenší důvod k sebeuspokojení a sebevyvyšování. Máme se pokořit pod mocnou rukou Boží. On se zjeví, aby potěšil a požehnal těm, kdo ho upřímně hledají.“ Selected Messages, kniha 1, 125, 126.